

Als Zuid Afrikaanse moeder geef ik met liefde en toewijding thuisonderwijs aan onze zoon. In Zuid Afrika is thuisonderwijs meer gebruikelijk. Onze zoon spreekt 3 talen: Nederlands, Engels en Afrikaans. Al het schoolmateriaal is in het Engels (aangezien ik hier in Nederland geen compleet curriculum kan kopen). Alle lessen worden tweetalig gegeven (Nederlands (1ste taal) en Engels). Deze lessen vertaal ik zelf. Meertaligheid vind ik belangrijk. Wanneer ik het schoolmateriaal/de resultaten van onze zoon vergelijkt met die van zijn leeftijdsgenoten, die naar een reguliere school gaan, dan ben ik blij om te zien dat hij juist voorloopt in zijn kennis en kunde. Dit is dan ook enkel omdat het lesmateriaal is afgestemd en wordt aangeboden op zijn individuele niveau. Hij is niet gebonden aan een schoolstramien, en hij krijgt tot zich wat hij kan opnemen. Ik ben erg dankbaar dat thuisonderwijs in Nederland mogelijk is, aangezien ik merk dat onze zoon (in tegenstelling tot kinderen die op een reguliere school zitten) bepaalde negatieve invloeden niet mee krijgt (zoals normen, waarden & taalgebruik). Als thuisonderwijsmoeder vind ik het een groot voordeel dat ik enige invloed kan uitoefenen op zijn vrienden (afspreken met vrienden die een positieve invloed op hem hebben). Voor het sociale aspect spreken wij dus ook met regelmaat af met andere thuisonderwijzers en plannen gezamenlijke educatieve uitjes. Daarnaast begrijp ik ook heel goed dat hij moet integreren in de maatschappij, en ook enige omgang met kinderen moet hebben die mogelijk anders denkend zijn (multicultureel). Zijn contactmomenten heeft hij dan ook bijvoorbeeld tijdens zwemles, muziekles, speelafspraken, etc.

Ik heb het nieuwe wetsvoorstel gelezen, en ik vind het jammer om te lezen dat er zo'n negatief beladen druk bij thuisonderwijsouders wordt neergelegd. Deze ouders kiezen er, net als wij, voor het beste voor hun kind, en hebben hier veel voor over. Ik had heel erg gehoopt dat deze coronatijdperk een positieve wending zal geven aan het imago van het thuisonderwijs (welke door de overheid wordt gecreëerd).

Als ouders ken je jouw kind door en door. Je weet hoe om informatie op hem/haar over te brengen en wat juist tegen kan werken. Een didactisch en pedagogische opleiding/cursus heeft dan ook geen enkele toegevoegde waarde. Ik kan dit wel heel goed begrijpen in een schoolsetting, aangezien je dan les geeft aan kinderen die niet van jezelf zijn en er verschillende benaderingsvormen en invalshoeken zijn.

Dat er enige vorm van inspectie gewenst is, kan ik tot op zekere hoogte begrijpen, maar niet zoals hier omschreven staat. Zoals het er nu staat omschreven, staat in geen verhouding tot een reguliere schoolinstelling. Daar worden ook geen inspectiegesprekken gevoerd waar het kind, de ouders, de onderwijzer, en de inspecteur aanwezig zijn. Verder vind ik het een grote inbreuk op onze privacy. Dat gezegd hebbende bemerk ik een grote vorm van machtsmisbruik en manipulatie in het wetsvoorstel. Geen toestemming voor inspectie is geen vrijstelling. Dat terwijl alle wetgeving rondom privacy geschonden wordt.

Als thuisonderwijzer zou ik het prima vinden om alle schoolmateriaal te laten zien, mocht het gewenst zijn.

Ik hoop dat u dit huidige wetsvoorstel wilt herzien. Het zou juist fijn zijn en stimulerend werken als je als ouder het gevoel hebt dat je door de overheid wordt gesteund in je keuze om thuisonderwijs te geven ipv om continu alles onder de loep te nemen en afgwaan te creëren.